

khác nhìn vào không hiểu được, kéo nhõ lọt vào tay địch, nó sẽ trở thành hồ sơ tố cáo cậu đó nghe.

- Báo cáo thủ trưởng, em đã mã hoá rồi đấy ạ.

- Chưa đủ độ bí mật đâu nghe. Chữ “H” của cậu nên ghi là “Hoà Bình”, chữ “F” hãy ghi là “Phú Thọ”, vừa rõ ràng không thể ai bắt bẻ cả, vừa bí mật tung tăng ngay trước mũi quân thù.

- Trời! Quả là một bài học nghiệp vụ vô cùng đáng quý của một người thầy có kinh nghiệm.

Thắng xé trang giấy đốt ngay. Ngọn lửa nhỏ reo vui cùng cảm xúc trong lòng đang trào dâng khó tả.

- Kế hoạch “Điều hầu” chuẩn bị xong chưa?

Cần phải tổ chức các nhóm chính trị bao quanh tướng Minh nữa chứ.

- Dạ! Em đã chuẩn bị xong. Hơn 50 tờ báo tiếng Việt với dăm tờ báo ngoại văn tại Sài Gòn đã có đủ chứng cứ tố cáo Thiệu tham nhũng và lên án Thiệu bắt quân địch trẻ em. Ngay cả một nhóm dân biểu cũng chuẩn bị biểu tình khi “Điều hầu” trở lại. F1 đã chuẩn bị xong kế hoạch đối phó với nhóm này, chờ lệnh của anh cho phát hoả.

- “R” cho biết, “Điều hầu” đã có lịch bay đến Sài Gòn để nhận biết kết quả lời hứa của Thiệu. Làm tốt kế hoạch phản công chính trị Thiệu, sẽ tạo thế lợi cho ta trên bàn đàm phán ở Pari.

- Xin thề trước cờ Đảng, em sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Thôi được rồi. Tôi cho lệnh khai hoả.

Nói rồi anh bắt tay Thắng, trong lòng đầy tin tưởng

- Chúc các cậu thành công!

Rời phòng chỉ huy, Mười Thắng trở về căn phòng cơ yếu. Anh muốn hát vang lên bài hát “Lên Đàng”. A10 ơi! Tất cả chúng ta hãy cùng nhau vào trận. Chẳng kẻ thù nào ngăn nổi bước ta đi.

Ít phút sau, ở Sài Gòn, Năm Quang mở gói thuốc lá quân tiếp viện, lấy một điếu ra xé dọc, rũ sạch sợi thuốc, còn lại mảnh giấy mỏng tang, anh nhúng vào cốc nước. Dòng chữ thân thương đã qua phép hiện hình - “Điều hầu sẽ trở lại”. Ngày mai tổ chức tiệc đón rước long trọng! Vậy là Kitsinger sẽ trở lại Sài Gòn. Năm Quang lấy chiếc Mobilefte phóng như bay ra phố, cấp tốc đi báo cho những người bạn của mình trong mạng lưới A10.

Kitsinger ngồi trong chiếc xe Mercedes đen trũi rời sân bay Tân Sơn Nhất, thui thui một mình như là kẻ lang thang cơ nhỡ. Những lần trước đến, ngồi trong xe bọc thép giữa hai hàng xe có vũ trang hộ tống, Kitsinger vẫn nơm nớp lo một tiếng nổ dưới gầm xe bất cứ lúc nào. Sao cái đất Sài Gòn này đáng ghét! Lần này đến không kèn không trống, chỉ mình Kitsinger ngồi đơn độc trong xe, người tài xế Việt nhỏ bé chở Kitsinger đi, lặng lẽ. Lúc đầu Kitsinger lo lắng, sau Kitsinger thử phóng ánh mắt ra ngoài cửa kính, nhìn chiếc xích lô chở người phụ nữ nhỏ xinh với tà áo dài bay trước gió. Nhìn những đứa trẻ bán báo dạo len lách trên đường, những người phụ nữ gánh trên vai gánh hàng rong trong cuộc sống mưu sinh đầy vất vả. Biết bao lần trước mình không thấy, sau chuyến đi này

chắc khó có lần sau. Nghĩ vậy, Kitsinger bảo người tài xế:

- Anh cho tôi xuống phố ở gần dinh Độc lập, còn nhiều thời gian, tôi muốn một mình đi dạo phố xem sao.

- Nhiệm vụ của tôi không cho phép ngài đi bộ một mình, nguy hiểm lắm. Thời điểm này người dân Sài Gòn đang chuẩn bị mùa giáng sinh náo nức. Không có nơi nào trên thế giới lại đón giáng sinh trong tiếng bom B52 rền vang từ xa vọng lại thế này. Nguy hiểm quá.

Được kích thích tính tò mò, hưng phấn trong máu kẻ hiếu chiến tăng lên, Kitsinger càng nài nỉ:

- Cho tôi hưởng chút không khí tự do đi, không ai nhận ra lão già Hoa Kỳ lẻ đơn trong thành phố này đâu.

- Ok! Xin ngài hãy chờ tôi hỏi ý kiến cấp trên.

- Ok.!

Sau khi trao đổi qua điện thoại, người lái xe vui vẻ nói với Kitsinger:

- Thưa ông, cấp trên của tôi đã chiều theo nguyện vọng của ông.

Kitsinger rất hài lòng, vui vẻ:

- Cấp trên của anh đã đồng ý. Vậy anh thả tôi xuống công viên cạnh nhà thờ Đức Bà, tôi sẽ đi bộ về dinh Độc lập.

- Vâng. Nhưng ông đừng đến chỗ đông người đấy.

- Tôi sẽ nhớ lời khuyến cáo của anh.

Trong dinh Độc lập, Quang béo xu nịnh Thiệu:

- Báo cáo! Tổng thống quả có tài ngang thánh, tiên đoán là Kitsinger trúng mánh của ta. Gã đang đi bộ phía nhà thờ Đức Bà, đứng trên nóc dinh dùng ống nhòm nhìn thấy.

Thiệu xỏ xiên:

- Mắt anh đâu cần phải ống nhòm. Còn kế hoạch “nút quà” anh chuẩn bị xong chưa? Kitsinger sẽ được tặng quà đặc biệt.

- Dạ xong. Sẽ có gần ba mươi vị dân biểu xuống đường với biểu ngữ - Phản đối hoà đàm ở Pari. Hoà đàm ở Pari là giao Việt Nam cộng hoà cho Cộng sản.

- Chắc chắn không?

- Dạ chắc!

- Còn kế hoạch tuyển tân binh đang lính?

- Con đã bắt, à không, đã tuyển được hơn tám ngàn tân binh đang lính.

Thiệu đặc ý:

- Chiều nay lão Kis già sẽ phải thay đổi quan điểm hoà đàm ở Pari của lão chứ! .

Có tiếng nổ vang rền của bom B52 vọng đến làm Thiệu thích thú nghe. Hắn hỏi tên Quang béo:

- Tiếng bom B52 ngoài Hà Nội vọng vào đó hử? Tôi rất thích tiếng vang rền của bom B52. Nó như tiếng bass trong dàn giao hưởng vậy.

- Dạ, đó là tiếng bom B52 cho dọn sạch đường mòn Hồ Chí Minh để ngăn cản đoàn quân Nam tiến của Việt cộng.

- Chú cho khởi sự đi. Hãy cố đón lão ta “thật tốt”.

Phía nhà thờ Đức Bà, Kitsinger nheo mắt nhìn nhà thờ, bấm máy. Bỗng nghe âm thanh hỗn độn, ồn ào. Lão chọn một gốc cây đứng ẩn mình, chụp ảnh.

Nơi cổng dinh Độc lập, một dóm hơn chục người dân biểu nhể nhại mồ hôi, ngồi biểu tình im như thóc. Trưởng nhóm nói:

- Ráng chờ chút nữa đi, lát sẽ có đông người đến nữa.

- Nhớ họ không đến thì sao? Có mấy móng thế này chỉ tổ làm trò hề cho những tờ báo đối lập.

- Đến chớ! Ta bỏ tiền thuê họ mà. Nhưng họ ở các tỉnh xa, ta cho xe đi từ nửa đêm rồi đó. Đang nói dở thì trưởng nhóm dân biểu thấy mấy người hiếu kỳ đứng trên vỉa hè, bàn tán. Chỉ mười phút sau, người đến đông tạo thành vòng khép kín đám dân biểu đang ngồi.

- Ủa, họ làm gì vậy? Có phải biểu tình không? Sao không có biểu ngữ và lại cầm như thóc thì ai biết biểu tình đòi cái chi?

Trưởng nhóm dân biểu nói:

- Tụi tôi là dân biểu phản đối hoà đàm ở Pari.

Người phụ nữ lớn tuổi trong đám trẻ môi chửi thẳng:

- Mồ tổ mấy ông! Người ta muốn hoà bình còn mấy ông phản đối. Chiến tranh đã giết chết các con tôi rồi. Các người không nhìn thấy cảnh tiêu điều xơ xác sao? Vậy mà các người dám xưng là dân biểu? Nếu các người phản đối hoà bình, tôi sẽ xáng cái thùng này vô miệng đó, nghe chưa?

Đúng lúc đó, hàng ngàn người từ khắp các ngã đường đổ về dinh Độc lập, miệng hô vang khẩu hiệu: Đả đảo Nguyễn Văn Thiệu phản đối hoà bình! Đả đảo Nguyễn Văn Thiệu bắt trẻ em đi lính! Để quốc Mỹ rút về nước Mỹ! Hãy chấm dứt chiến tranh! Những lá cờ Mặt trận Dân tộc và biểu ngữ tung bay. Đoàn người đứng kín sau lưng đám dân biểu đang ngồi chết lặng.

Năm Quang mặc áo blu trắng của sinh viên y khoa đến dắt tay người phụ nữ vừa rồi, nói nhỏ - Dì Tám đi theo con. Cám ơn dì nhiều lắm! Hai người lách đám đông đến trước mặt Kitsinger đang lia ống kính chụp liên tục cảnh biểu tình như một nhà báo thực thụ. Dì Tám cầm tập giấy tờ đưa cho Kitsinger.

- Chào ông nhà báo Mỹ! Tui muốn ông có tập hồ sơ này để viết bài kể cho những người dân Mỹ biết Nguyễn Văn Thiệu ác ôn, bắt trẻ em ra chiến trường cầm súng bắn nhau. Tui đã mất hai đứa con rồi đó. Mai một tuổi già ai chăm sóc tui đây? Ông hãy xem cả xấp ảnh này đi. Cả mấy tờ báo này nữa nè.

Năm Quang phiên dịch lời dì Tám cho Kitsinger hiểu. Đôi mắt màu xanh của Kitsinger bỗng tối xầm. Ông ta chộp vội xấp hồ sơ.

Trong phòng làm việc của Đại sứ Bunker, Kitsinger đứng lên ngồi xuống thể hiện sự bức tức phàn tục của người bị giam hãm bấy lâu trong cương vị ngoại giao. Sự nhẫn nại đã đến hồi vượt ngưỡng.

Kế hoạch làm việc hai giờ chiều ngày ngày đầu mới xuống sân bay, vậy mà đã ba ngày Thiệu trốn Kitsinger như trẻ em trốn mẹ vì mắc lỗi. Kitsinger nói như quyết định:

- Không gặp Thiệu, tôi vẫn đi Pari. Vai trò của Việt Nam cộng hoà coi như chấm dứt từ hôm nay.

Đại sứ Bunker nhìn Kỳtinger hỏi:

- Tiến sĩ đã cân nhắc kỹ chưa? Sinh mạng của đồng minh đang trong tay ngài đấy.

Kitsinger bĩu môi để minh hoạ lời nói của mình:

- Tôi sẽ không hối tiếc về quyết định của mình sắp thoả thuận với Việt Nam Dân chủ Cộng hoà, Mặt trận Dân tộc Giải phóng và Chính phủ Cộng hoà miền Nam Việt Nam. Còn Việt Nam cộng hoà ư?

Kitsinger dùng hai tay phủi áo như cố rũ lớp bụi dầy bần thỉu. Chiến dịch Linebacker II chết tiệt đã kết thúc chẳng ra trò trống gì. Kitsinger càng thêm bực tức.

- Vì Thiệu. Vì gia ân cho Việt Nam cộng hoà, tôi đã phải bả bọt mép để trình bày với Níchson và phản biện với quốc hội Mỹ, xin cho 12 ngày đêm huy động tổng lực B52 để thể hiện sức mạnh Hoa Kỳ. Vậy mà “món quà Giáng sinh” ấy đã phản lại chúng ta. Thiệu đã lừa chúng ta và coi chúng ta như những thằng ngốc vậy. Những trận ném bom B52 tàn khốc số một trên thế giới đã được Bắc Việt đáp lại bằng lưới lửa ken dầy, khiến cho pháo đài B52 trở thành những quả cầu lửa, những bóng ma chơi kịch kỡm, roi! Roi!

Kitsinger đã nghiên cứu kỹ những báo cáo tổng hợp của Việt Nam cộng hoà trong những năm gần đây và kết luận: “Chính quyền của Thiệu không đáng để tồn tại nữa, không đáng để chúng ta phải viện trợ cho một xu từ tiền thuế của dân chúng Hoa kỳ. Kitssinger quảng cho vị Đại sứ Bunker xem tập báo và xấp ảnh.

- Ngài đọc đi, và vui lòng cho mượn điện thoại để tôi gọi cho Tổng thống của chúng ta.

Trong khi Bunker đọc báo cáo, Kitsinger đã vào phòng trong điện cho Tổng thống Níchson, sau đó nói:

- Tổng thống đã giải quyết. Không cần sĩ diện. Hãy chấp nhận rút quân khỏi đất nước này. Tổng thống ban cho ngài đem bản dự thảo cho Thiệu ký.

- Thưa ngài, Thiệu đã tuyên bố không ký.

- Không quan trọng. Tổng thống nói - Ký hoặc bị cắt đầu. Ngài hãy bố trí cho tôi chuyến bay đi Pari vào ngày mai. Tôi không gặp Thiệu nữa. Kitsinger chém bàn tay vào trong gió như vừa chém ngang cổ kẻ vô hình.

Cùng lúc ấy ở trong dinh Độc lập nơi phòng Thiệu, Thiệu nói với Quang báo:

- Nếu không muốn lặp lại thảm hại của Diệm ngày 3-11-1963, ta phải ký thôi. Tôi đi nhảy đầm đây.

- Chương 31 -

Trong căn cứ rừng già cách Sài Gòn hơn trăm cây số, Mười Hương vui mừng bắt tay Sáu Ngọc:

- Hoà bình trong tâm tay rồi! A10 thật đáng khen! Chuẩn bị trận địa mới ngay đi. Tốt lắm!

Mười Thắng sung sướng đón nhận lời khen của thủ trưởng.

Giữa rừng già, trời đất đã vào xuân.

Cán bộ Cụm A10 được Mười Hương triệu tập họp bất thường khiến Mười Thắng, Ba Hoàng và Sáu Ngọc lo lắng. Vì chuyến vào thành đổ bể nên Sáu Vì bị thương và bị bắt. Thắng tính cùng Ba Hoàng xin kiểm điểm hôm nay, nhưng thủ trưởng Mười Hương lại nói:

- Kiểm điểm công tác hãy để sau. Các cậu cần phải nhớ, làm tình báo không thể cầm tay chỉ việc, phải tự năng động mà làm. Hãy nhớ là chúng ta làm tình báo chính trị nên cần phải nắm vững tình hình chính trị của từng vùng. Thắng lợi của Hiệp định Pari là thắng lợi của cả dân tộc Việt Nam. Với Thiệu, đây là sự tẩy chay chế độ gian lận của ông ta. Tuy nhiên ông ta vẫn ngoan cố tuyên bố kiên quyết không Tổng tuyển cử, hoà bình.

Sau khi phổ biến nội dung của Thành uỷ đề ra trước tình hình mới, thủ trưởng Mười Hương nói:

- Giờ ta phải mở rộng việc cảm người vào các lực lượng chính trị mới hình thành tại Sài Gòn sau

Hiệp định Pari. Phải bám vào khuynh hướng chống Thiệu, đòi hoà bình, dân sinh, dân chủ.

Vừa nói, ông vừa nhìn các đồng chí của mình. Ông nói tiếp:

- Riêng với A10 cần có việc làm cụ thể. Phải tìm mọi cách bao vây chính trị đối với Thiệu, đuổi Thiệu ra khỏi dinh Độc lập. Lập người khác lên thay. Trong nội các mới, người của ta sẽ nắm chính quyền.

Ông nhìn Ba Hoàng trìu mến.

- Cậu đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ. Được T4 khen cậu hết lời. Những cơ sở của cậu trong nội tuyến Phủ Thủ tướng, trong Bộ Tổng tham mưu, Tổng đài điện thoại trong Bưu Điện và cơ quan tình báo quân sự Mỹ làm việc có kết quả rất tốt. Cậu chuẩn bị nhận nhiệm vụ mới còn quan trọng hơn đây. Còn Mười Thắng, A10 đang chuẩn bị một hướng tấn công tổng lực, cần bảo đảm an toàn tuyệt đối. Riêng Năm Quang có nhiều yếu tố khiến địch dễ lần ra đầu mối A10. Các cậu có ý kiến gì không?

- Năm Quang đã tốt nghiệp trường y và trong giai đoạn được hoãn quân dịch. Nhưng những sinh viên đã từng biểu tình thì rất khó được xét hoãn. Nếu Quang trốn lính sẽ tạo lý do cho địch bắt. Như vậy nguy hiểm cho toàn mạng. Quang là mắt xích, là đầu mối của nhiều hệ thống mạng. Nếu Quang bị bắt là sẽ nghẽn mạng. Em chưa biết tính sao?

- Cứ để cậu ấy đi lính. Nếu thấy không tránh được thì bảo cậu ấy nên tình nguyện để xoá sạch nghi ngờ của địch. Với tám bằng bác sĩ, vào lính Quang sẽ được phong làm sĩ quan ngay. Cứ tạm “ẩn” và giữ liên

lạc chờ khi thuận lợi. Công việc của Quang hiện tại giao cho Ba Hoàng đảm nhiệm.

Sáu Ngọc hỏi:

- Anh có ý kiến gì về Dương Văn Minh không? Anh Mười!

- Những người thuộc thành phần trí thức, cựu tướng lĩnh địch đều kính trọng Dương Văn Minh. Ông ta chủ trương quan điểm xây dựng một miền Nam trung lập. Có nhiều nhóm chính trị, tôn giáo và dân biểu muốn chọn ông ta thay Thiệu. Điều đó có lợi cho ta. Chúng ta cần nhanh chóng tiếp cận ông ta để nắm bắt những diễn biến của nhóm này. Đồng thời tác động để ông ta nghiêng về phía mình. Chúng ta có thể đưa hoạ sĩ Ớt vào dinh Hoa Lan.

- Anh Mười tinh thiệt! Em mới hé tí xiu mà anh đoán trúng liền. Anh mà chỉ huy tình báo địch thì chúng em rớt hết!

Sáu Ngọc cười giả lả.

Mười Hương cười hiền:

- Tán nhau thì ích gì. Để địch tán ta mới sướng. Thôi, ráng giữ cho Thiệu ra đi an toàn, đừng để ông ta bị ăn đá củ đậu như thời Trung cổ. Chúc các cậu thành công. Tôi đi đặt vé tàu Sài Gòn- Hà Nội đây.

Mười Hương kết thúc cuộc họp bằng câu nói đầy hàm ý. Mấy anh em nhìn theo bóng thủ trưởng đi vào, trong lòng trào dâng niềm kính trọng. Ông có tấm lòng nhân ái, bao dung. Tội ác của Thiệu và chính quyền tàn bạo của ông ta đáng ngàn lần phải chết. Vậy mà thủ trưởng vẫn muốn “tránh cho ông ta không bị ăn đá củ đậu như thời Trung cổ”.

Vụ Còi họ Long An - Vụ buôn lậu động trời chưa từng có. Hoạ sĩ Ớt (tức Huỳnh Bá Thành) đã vẽ bức biếm hoạ đăng trên tờ Điện Tín. Bức hoạ Thiệu đứng đằng sau thò tay móc túi một người bụng phệ. Người bụng phệ lại thò tay móc túi một quan chức phía trước. Vị quan chức này lại thò tay nắn bộ hạ người dân thường rách rưới. Bức hoạ đã tố cáo hành vi tham nhũng của các cấp chính quyền đối với dân đen. Đó là cái tát thẳng vào mặt Thiệu khiến Thiệu lông lộn nhưng không thể làm gì. Giờ đây Huỳnh Bá Thành phải hoàn thành bức biếm hoạ “đăng” hơn cho số báo ngày mai, rồi còn kịp đi vào trong cứ.

Buổi sáng, trên đường đến toà soạn ngang qua dinh Độc lập, thấy đám thương binh vẫn rỉ máu trên người. Người cụt chân, người mù, người què, người không còn tay nữa. Họ đem theo vợ con đến để gặp Thiệu hỏi cho rõ một điều, nhưng lính gác không cho gặp Thiệu. Thành cúi xuống xưng mình là ký giả, những người thương binh được dịp giải bày. Thành lấy sổ tay ra ghi chép.

- Đù má! Đã ký kết Hiệp Định hoà bình, sao chúng tôi còn phải bắn nhau? Việt Cộng là ai? Là người nước nào? Họ có làm gì tôi mà tôi phải căm thù họ hả? Họ chiến đấu vì hoà bình, còn chúng tôi đổ máu vì cái ghế tham nhũng của Thiệu. Chúng tôi muốn ông ta cút đi. Trả ghế Tổng thống cho người yêu chuộng hoà bình, thương dân, yêu nước.

Người thương binh nói như diễn thuyết, mặc cho đôi chân cụt của anh máu vẫn rỉ đỏ cuộn băng hồ.

Lúc đầu có mấy người tò mò đứng lại nghe, sau tạo thành cả một đám đông hàng trăm người vây lại. Hàng chục phóng viên Tây, ta ghi chép, chụp hình. Anh thương binh trở thành người diễn thuyết lên án chế độ thối nát của Thiệu. Rồi anh ta gào khóc.

Hoạ sĩ Ốt phi nhanh về toà soạn, lấy cây bút sắt ra, ký hoạ. Cái chân giả của anh ta biến thành củi nấu cơm trước cửa dinh Độc lập, chờ Thiệu ra hỏi tội.

Cộc! Cộc! Cộc! Tiếng gõ cửa đã gọi Thành bật đứng dậy khỏi bàn, vội vã đi ra. Một gã lính thuỷ quân lục chiến trẻ măng với hàm đại tá quân y, vậy mà ve áo đã có Huy chương Anh dũng bội tinh. Giỏi thế! Thành nheo mắt háp háy nhìn, ngưỡng mộ. Nhìn kỹ, anh nhận ra Năm Quang.

- Ủa! Mày lặn đi đâu biệt tăm sau cái hôm đến đặt bộ đồ bà ba vậy? Mày khui khui rồi lại bỏ rơi tao. Ai dè mày vào lính. Mày tệ quá vậy ta.

- Gì mà trách tao dữ vậy cha? Thanh niên thời buổi này, ai mà không đi lính. Là bác sĩ rồi phải đi cứu thương binh chứ bộ ở nhà sao?

- Cứu thương binh ư? Mày hãy ra cửa dinh Độc lập xem những người thương binh đang rỉ máu ngoài kia.

- Thôi nào cha! Vừa gặp nhau mà đã oán trách hoài. Hãy tin tưởng ở lập trường bàn thạch này nghe. Nói rồi Quang ghé vào tai bạn - Tao đưa nhiệm vụ tới cho mày đây.

Hoạ sĩ Ốt ôm chầm lấy Quang, rồi đẩy ra, nhìn sâu vào mắt bạn, yêu thương!

- Hoá ra mày vẫn còn “trình” vậy. Vẫn một lòng thuỷ chung son sắt!

- Suyt! Đùng cao hứng nghe cung! Thu xếp rồi đi ngay vào cứ. Ăn nói bô lô là hỏng việc đó à.

Chiếc xe zép mang biển số quân đội rời Sài Gòn lao về phía Thủ Dầu Một như người lính vội đi làm nhiệm vụ. Quang chở Thành đi về phía đàng mình. Từ ngày rời Cụm, tình nguyện đăng lính để xoá đi dấu vết, tránh nghi ngờ của địch, bảo đảm an toàn cho cả mạng. Hơn một năm qua, giờ Quang mới được quay trở lại mạng tình báo của mình. Nhớ quá! Bức điện cuối cùng Cụm gửi cho anh chỉ vồn vện vài dòng: “Đóng vai thật tốt. Nhấn nại đợi chờ”.

Đợi chờ! Hơn một năm đợi chờ tưởng như bị bỏ rơi mất hướng. Biết gặp ai và chia sẻ cùng ai ở cái lữ đoàn 258 thuỷ quân lục chiến chết tiệt, heo hút nơi ven biển miền nam Cửa Việt. Buồn thiu! Sau những đợt hành quân mệt rã rời, chán chết, anh ra “Quán bia buồn” dẹp bớt nỗi buồn đi. Hóa ra, có rất nhiều người lính cùng tâm trạng với anh. Vậy là, anh có dịp lồng cái ngón nghề tình báo chính trị để chữa bệnh tinh thần cho đám lính. Khi họ hiểu ra rồi, họ phấn chấn đi vào chiến trận, hăng hái “xả đạn vào đối phương” tít ở trên trời, cho mau hết kho đạn được chuyển về từ bên trời nước Mỹ. Không ngờ, đám sĩ quan chỉ huy ngỡ anh đang điều trị tâm thần cho đám lính nhụt trí mau bình phục, chiến đấu “hăng” hơn và nhanh khoẻ mạnh hơn. Vậy là anh được phong Huy chương Anh dũng bội tinh, phong hàm đại úy trước thời hạn, được cử làm

bác sĩ trưởng quân y, và được coi như một Linh mục giữa đời thường luôn làm theo ý Chúa.

Có lần, một tù binh Việt cộng là thương binh được đưa đến quân y chăm sóc nhằm phục vụ khai thác ý đồ chuyển quân của đối phương. Người thương binh này đã khai hết giống như kiểu qui hàng. Không bị được miệng anh ta, bác sĩ tình báo đành phải ra quán bia giả vờ say, nói thật to chuyện cứu gã thương binh nọ, mong có người của mình biết được để báo cho bộ đội phòng tránh an toàn. Dù phải nằm im trong lòng địch, người tình báo lúc nào cũng hoạt động hết mình.

Lần này theo trực thăng đưa thương binh nặng về Sài Gòn, Quang tìm một cơ sở của A10 đang là dân biểu trong Hạ viện, giúp người thương binh lính dù có vợ con bị vướng mìn chết hết, tố cáo Thiệu không thực hiện Hiệp ước hoà bình, đẩy người dân vào thảm hoạ chiến tranh. Chỉ vài ngày sau, nhiều tờ báo trong và ngoài nước đã đăng bài và ảnh tay trung úy đứng ở cửa Hạ viện đề nghị Thiệu từ chức, đòi hoà bình hiện diện ở Việt Nam. Sự ầm danh của anh đã được Cụm A10 biết đến. Anh nhận được tín hiệu liên lạc trở lại. Như người bệnh nan y vô phương cứu chữa, nay gặp được phép thần cải tử hoàn sinh, anh mừng rỡ đi tìm hòm thư mật. Anh đang hoang đường xe nhà binh chở người bạn thân yêu từ Sài Gòn đi về hướng chiến khu, vùng giải phóng Trảng Bàng đang có Cụm A10 giăng vòng tay đón đợi. Người bác sĩ thông minh, gan dạ ở chiến trường và chàng hoạ sĩ tài năng đang về với A10.

Lâu nay, trước áp lực từ mọi phía đòi Thiệu phải rời ghế Tổng thống, lập lại hoà bình. Thiệu luôn sợ

đảo chính. Sợ Việt cộng tấn công. Vậy là, mọi con đường từ Sài Gòn toả đi các ngã, kể cả con đường đất ngoằn ngoèo trên đồng ruộng vùng ven, nơi nào cũng có những trạm gác sẵn sàng nổ súng. Chiếc xe zép đã đến giáp gianh vùng giải phóng, sát thanh chắn ngang trước trạm gác cản đường. Xe phanh kít khiến bốn bánh cày trên mặt đất. Tên thiếu úy quân cảnh từ trong trạm đi ra, tay xách súng, tay chào khi nhìn thấy chiếc ve áo của Quang lấp lánh, rồi rập chân kính cẩn yêu cầu:

- Xin đại úy xuất trình giấy tờ trước khi qua trạm.

Gương mặt đẹp trai của hoạ sĩ Ốt ẩn trong nón sắt thoáng lo âu. Tim đập nhanh hơn. Mình chẳng có giấy tờ gì hợp pháp. Cảnh ký giả lâu nay Thiệu đặc biệt “quan tâm” bởi những đợt “sóng cồn”, phản ứng Thiệu dập dờn trên mặt báo. Chỉ cần lộ cái mặt ký giả ra là đại úy Quang sẽ gánh hậu hoạ lây. Thành thương bạn sắp vì mình, lâm nạn.

- Đù má! Từ vùng Một về đây tao phải qua bao nhiêu trạm kiểu này? Mày không nhận ra phù hiệu lữ đoàn của tao sao? Đù má!

Quang cố quát to theo kiểu cả vú lấp miệng em.

- Dạ! Bởi bên kia là vùng Việt cộng đang kiểm soát. Tôi chỉ lo cho sự an toàn của đại úy thôi.

- Mày biết không? Một sĩ quan cao cấp của tao bị thương nặng đang nằm trong căn cứ Đồng Dù chờ tao đến cứu. Nếu vì sự ngăn cản của mày mà tao đến muộn, không cứu được cấp trên thì...tao sẽ đem cả đại đội về đây “tiễn” cái trạm này lên Thiên đàng đó. Vừa